

Mistr nikdy neví,
že je svatý,
je jedno jak jedná
nebo jaký je,
nebo to někdy přizná.
Jakkoliv to je, je to kvůli
lidským bytostem,
nebo jen aby se toho zbavil,
protože se stále ptají.
Pak lidé řeknou:
„Dobrá, dobrá,
jsem Buddha, tak co?
Co dále?“
Něco takového.
Lidé někdy trvají na tom,
abyste připustili,
že jste něco, aby se stále
dokola mohli dohadovat.
Jako, když někdy jedete
autobusem, sedíte tam
a někdo vedle vás
nebo naproti vám,
se na vás stále dívá a řekne:
„Jste Američan?“
Například takto.
A vy pak řeknete:
„Ne, nejsem.“
A ona řekne: „Ale jsem si
jistá, že jste Američan.“
A vy pak řeknete:
„Určitě ne, paní!“
A ona se na vás dále dívá
a říká:
„Ale vypadáte stejně!“ Ano.
A pak to připustíte, ne?
Jen řeknete, že jste Američan.
Zde je svoboda.“
Nakonec toho tedy máte dost
a řeknete:
„Dobrá, jsem Američan.“
A ona se pak na vás
zase dívá a řekne:
„Když se tak na vás dívám
podruhé,
nevypadáte jako Američan.“
Co vy na to? Ano.
Když jsem poprvé vyšla
do světa a setkala se
s lidským myšlením,
mluvila jsem o požehnání

síly Buddha
a Metodě Quan Yin
a o tom všem,
jak si přáli.
A pak trvali na tom,
že jim musím říci,
že jsem Buddha.
Řekla jsem:
„Není potřeba to říkat.“
Ale oni řekli:
„Jste Buddha!
Musíte nám to říci!“
Jak řekl Šákjamuni:
„Já jsem Buddha,
jeden a jediný.“
Něco takového.
„Měla byste říci totéž.“
A oni na tom trvali
a tlačili na mne.
Po chvíli jsem tedy řekla,
„Dobrá, já jsem teď Buddha.“
A oni pak řekli:
„Ale jak si vzpomínám
na sůtru Buddha,
Diamantovou sůtru,
tam říkají: ‚Když člověk ví,
že je Buddha,
tak není Buddha.‘“
Teď mi řekněte,
nemůžeme vyhrát.
Jen tedy poznejte sami sebe,
nebo nepoznejte sami sebe.
Jak je vám líbo,
je to v pořádku.
Nemůžeme se
dokola dohadovat.
Známe tyto lidi–„lidi“,
protože jejich mozek
je takto stvořen,
aby dělal potíže,
tam kde potíže nejsou.
Jen, aby kladl otázky tam,
kde jich není zapotřebí.
Aby odpovídal,
kde není třeba odpovědi.
Stále stejné věci.
Co tedy děláme,
pokračujeme v našich
každodenních činnostech
a děláme to nejlepší,

podle našich schopností,
podle naší znalosti,
podle našeho vědomí,
jak má dobrá lidská bytost
vypadat a co máme v tomto
životě dělat, naše povinnosti,
naše každodenní činnosti.
Děláme jen věci,
které cítíme, že jsou dobré,
které cítíme, že máme dělat
a to je vše.
A je-li Bůh spokojen
s našim chováním a čistotou,
pak nám poskytně,
co budeme potřebovat,
nebo co je prospěšné
pro lidstvo, skrze nás.
Není tedy potřeba
si dělat starosti s vaší úrovní,
nebo zda jste
dosáhli buddhovství.
Podle tohoto příběhu
svatý neví moc
o dobrých věcech
spojených s ním
a s jeho stínem.
Protože i lidé byli
velice zaměřeni na stín,
že dokonce zapomněli
na toho muže.
A tak jeho přání, že
„cokoliv dobrého bude
skrze něho vykonáno,
mu nebude odhaleno“,
se splnilo.
Bůh mu toto přání splnil.
A to je přesně to,
čím je Mistr, podle mého
skromného úsudku,
názoru a zkušenosti.
Chcete-li se mě tedy zeptat
jaký je Mistr,
je jako tento muž.
Nic víc.
Budete-li někdy chtít vědět
co je Mistr zač
nebo Mistrovi za cokoliv
poděkovat,
není to opravdu potřeba,
protože je to síla Boha,

kteřá to vše dělá.
Mistr je tedy vždy
přirozeně svobodný.
On je jako jeden z nás,
nikdy nemá tu tíhu,
nosit stále svatost na svých
ramenou
nebo muset se starat
o tuto svatost nebo
toto buddhovství,
aby neuniklo pryč,
nebo, aby nespadlo
do jiné úrovně
nebo něco takového.
Když jednou dosáhnete
buddhovství, když je
s vámi jednou Bůh spokojen,
neustoupí od své laskavosti.
On tedy bude s tím vším
pokračovat celý svůj život,
aniž by o tom věděl.
Proč bychom to měli vědět?
Když děláme dobro pro
lidstvo, proč bychom to
měli vědět?
Lidstvo z toho má prospěch.
To je tedy to nejdůležitější,
jelikož my chceme
prospěch lidem. Získají-li
tedy nějaký prospěch,
je jedno odkud to přišlo
a jak se to stalo.
Ne mnoho Mistrů na Zemi,
ale někteří Mistři, které jsem
potkala, opravdoví Mistři,
jsou takoví,
velice, velice pokorní,
velice obyčejní.
Opravdu nevědí o své
vyšší moci uvnitř.
Nevědí o své svatosti.
Možná milovali lidi,
žehnali lidem jak si to přáli,
ale nepovažovali se
za toho, kdo žehná.
Rozumíte tomu, nebo ne?
(Ano.) Ano.
Oni možná jednají jako Mistr,
protože to lidé očekávají,
stejně tak, jako se ta dáma

stále ptala: „Jste Američan,
že?“
A vy pak nakonec řeknete:
„Ano.“
Prostě ano, ano, proč ne?
Stálé odmítání
vytváří mnoho problémů.
Mistr je tedy takový,
jen jedná tak, aby byli
všichni spokojeni a šťastni,
a jen aby věci zjednodušil.
Jinak si Mistr nikdy nemyslí,
necítí, že on či ona je Mistr.
Mistr je stvořen
z jednoduchosti,
tak jako každý z nás.
Jen proto, že komplikujeme
naše životy, proto
se nemůžeme stát
jedním s vesmírem a Bůh se
s námi nemůže spojit.
Stavíme zdi z předsudků,
náboženských očekávání,
společenských norem
chování, vše, vše
nás odděluje od
přirozeného způsobu života.
To je důvod proč
se nemůžeme stát Mistrem.
Původně všichni mohli.
Dokud
se budeme zaměstnávat
takovými věcmi, jako
co si lidé myslí nebo
jaký by měl Mistr být,
nemůžeme se ním nikdy stát.
Jen opusťte všechny
myšlenky. Buďte jako děti a
pak budete vědět, jaké to je.
Máte nějakou speciální
otázku týkající se dneška?
Všichni jsou šťastni? (Ano.)
Dobře. Já také.
Chcete slyšet příběh Buddha?
(Ano.)
V těch dobách.
Byla jedna zlatá opice.
Kdysi, když byl Buddha
ještě v cyklu převtělování
osmdesát čtyři tisíců forem,

byl v Himaláji zlatou opicí.
Byl velice velkou, obrovskou,
gigantickou opicí
a králem své tlupy.
Kolonie zvířat těchto opic
se skládala z osmi tisíc
silných opic.
Ne mnichů, opic.
Žili v lese u řeky Gangy.
Proudila tam voda,
padala každý den čistá
ze skal.
A poblíž tam byl
velice krásný stinný,
velký strom.
V létě ten strom nesl
obrovské zlaté ovoce.
Dokonce i ovoce muselo být
v předchozí inkarnaci
Buddhy zlaté!
Bůh tam zasadil zlatý strom.
Vidíte to?
Kdyby žil Buddha
někde jinde,
byl by ten strom stříbrný
nebo jen obyčejný.
Ale jelikož se reinkarnovaný
budoucí Buddha narodil tam,
jako zlatá opice,
strom tam tedy také nesl
zlaté ovoce.
Vidíte to?
Spěchejte tedy, staňte se
Buddhou a jezte zlaté ovoce
a pak bude vaše meditační
hala také zlatá.
Jakmile ovoce dozrálo,
opice všechno snědly,
rychle jak jen mohly.
Protože král opic,
který byl nesmírně moudrý,
je varoval, že nikdy,
ani jeden kousek ovoce
nemůže spadnout do vody.
Kdyby ovoce spadlo do vody,
proud by ho odnesl.
A pak, kdyby zjistila nějaká
lidská bytost, že je to ovoce
tak vynikající a zlaté,
vydali by se sem

a snažili by se získat ovoce
a kdyby sem přišli, opice
by byly také v ohrožení.
Jak moudré. Moudré opice.
Teď se jedna větev toho
stromu ohýbala nízko
nad řekou,
bylo na něm jen jedno
zralé ovoce, které bylo
schované za ptačím hnízdem
nebo něčím takovým.
A jelikož opice
to ovoce přehlédly,
uzrálo
a časem spadlo do řeky
a řeka ho nesla po proudu,
rychlým proudem.
Nesla ho dále a dále
po proudu,
až se dostalo
do města Benares.
To je legrační.
Ze všech měst v Indii
a ze všech zemí ve světě,
se musel Buddha narodit
znovu a znovu v Benares
v Indii. To není fér!
Nemyslíte? (Ano.)
Jednoho rána,
Brahmadatta, opět stejný král.
To je legrační.
Král Benares se koupal v řece
a když koupel dokončil,
jeden rybář
poblíž vytáhl síť,
rybářskou síť.
A v síti bylo
zářivé zlaté ovoce,
a rybáři ztuhli úžasem
nad lahodným a krásným
ovocem, jaké nikdy
předtím neviděli.
Běželi tedy ke králi
a ukázali mu ho.
Král se na něj
zvědavě zadíval,
a jelikož nikdy takové
ovoce dříve neviděl,
zeptal se jich,
co je to za nádherné ovoce?

Rybáři, kteří neznali nic
jiného, než chytání ryb,
nic jiného nevěděli.
Řekli: „Nevíme, pane.“
Král tedy zavolal lesníka
a zeptal se ho.
Lesník řekl, že je to mango.
Jaké zklamání.
Myslela jsem si, že je to
něco krásnějšího
a hodnotnějšího, ale mango!
Nejspíš tehdy nebylo
mango obvyklé
a mnoho lidí ho neznalo.
V skutečnosti je mango
delikatesa, ne? (Ano.)
Máte mango tady, v kuchyni?
(Ano.)
Oni vám ho koupili? (Ano.)
Dobře, dobře.
Když jsem byla malá
bylo mango mé oblíbené.
Teď máme manga spoustu.
Pěstujeme ho teď i v USA
nebo dokonce na některých
místech v Evropě,
považujeme ho tedy za běžné.
Jinak, kdybychom žili
v dávných dobách,
např. za Šákjamuni Buddha,
všechno to ovoce nebylo
tak snadno k mání,
protože lidstvo nemělo
k dispozici zemědělskou
techniku a všechny ty
důmyslnosti k přeměně vody
a všechna ta hnojiva.
Tedy všechno ovoce,
které máme, není vždy dobré,
a jako ho dnes
vidíme v obchodě.
Tudíž král neznal mango.
A je zlaté.
Je skutečně zlaté.
Vypadá jako zlato,
barva manga.
A chutná skvěle.
Ktál se tedy zeptal lesníka:
„Kde to mango roste?“
Lesník odpověděl:

„Vaše veličenstvo,
tento ovocný strom
neroste v našem království.
Toto ovoce roste daleko,
v odlehlých údolích
Himaláje.“
Rozřízli tedy mango
a král plátek ochutnal,
pak dal zbytek jeho
královně a ministrům.
Ti žasli údivem:
„Skutečně má to ovoce
nebeskou vůni!
Nikdy předtím jsme nic
takového neochutnali!“
Dovedete si představit
jaké štěstí dnes máme?
Sníme každý den tři,
chceme-li.
A tehdy, dokonce král
národa si dal jen plátek
a nikdy předtím
ho neochutnal!
Dovedete si představit
kdybychom nikdy předtím
mango neochutnali?
Byla by to pro nás pochoutka.
Pamatuji si, jak skvěle
chutnalo, když jsem byla dítě.
Vždy mi moc chutnala.
Existuje mnoho různých
druhů manga,
dokonce chutnají různě,
výborně.
Ochutnali jste je všechny?
(Ano.)
Využijte toho,
máme jich tady hodně.
Pojedete-li na dálný východ,
například na Filipíny, do
Thajska, Au lac (Vietnam),
nebo Kambodži,
pak toho využijte.
Jezte všechno to skvělé
ovoce,
které v Americe neroste.
Ach, mají ho,
ale je dovezené.
Nesklízí se zralé
a bývá chemicky ošetřováno

apod.

Není stejné, jako když ho
utrhnete ze stromu a sníte.

Je naprosto skvělé.

Protože, když ho utrhnete
ze stromu, když je zralé,
ne jen, že je sladké a chutné,
je tak voňavé,

že tomu nemůžete ani uvěřit!

Je to jako parfém, ano!

A musíte ho jíst,

když máte prázdný žaludek,

když jste ještě ráno nic
jiného nejedli, dáte si ho
k snídani, pak páni!

To je důvod, proč lidé
ze západu tak rádi jezdí

do Thajska nebo

východních zemí,

protože ovoce je tam jiné

a zelenina je také jiná,

když ji jíte v té zemi.

Když ji dovážejí

nebo vysadí do jiné půdy

na jiném kontinentu,

chuť bude jiná.

Jako například ženšen,

název je stejný,

ale americký ženšen

je levnější

než korejský ženšen.

A účinek obou je naprosto,

naprosto jiný.